

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou v právní věci

žalobce: X, nar. X
státní příslušnost: X
t. č. ve výkonu trestu ve Věznici Odolov
zastoupen Mgr. Danielelem Šírem, advokátem
sídlem Belgická 642/15, 120 00 Praha 2
za účasti nezl. X, nar. X
zastoupen zákonnou zástupkyní X
oba bytem X

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2024, č. j. OAM-12729-20/ZR-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2024, č. j. OAM-12729-20/ZR-2024 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

písm. a) a písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a kterým byl žalobci podle § 50 odst. 1 zákona o pobytu cizinců udělen výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí, případně na 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítal, že sám nikdy nikomu nedistribuoval omamné nebo psychotropní látky, ačkoliv je žalovaným toto jednání vnímáno jako nejvážnější narušení veřejného pořádku žalobcem. Byl odsouzen za to, že se měl na této činnosti podílet. Žalobce vytknul žalovanému, že se měl s obsahem odsuzujícího rozsudku seznámit, než uvedl podle žalobce zavádějící tvrzení, že distribuoval návykové látky, což není pravda. Žalobce rovněž uváděl, že vždy žil řádným životem a k jeho prvnímu odsouzení došlo, až když mu bylo 27 let. Do té doby žil řádně, pracoval a neměl žádné problémy se zákonem. Dvouletá životní etapa, v rámci které žalobce páchal trestnou činnost, má souvislost s jeho tehdejší složitou životní situací.
3. Žalobce dále namítal, že se žalovaný nijak nezabýval osobní situací žalobce, který je sice X státním příslušníkem, nicméně narodil se v ČR a celý život zde žije, absolvoval zde veškeré vzdělání, má zde veškeré zázemí, rodinu, známé, přátele a dítě. K X nemá žádný vztah, nikdy tam nežil. Napadené rozhodnutí proto nepřiměřeně zasahuje do jeho soukromého a rodinného života.
4. Žalobce popíral tvrzení žalovaného, že by o svého nezletilého syna neprojevoval zájem. Se svým nezletilým synem se nestýká proto, že je ve výkonu trestu odnětí svobody. Není možné trestat žalobce dvakrát, tedy klást mu k tíži, že se v důsledku trestné činnosti, za kterou byl odsouzen, nemůže stýkat se svým nezletilým synem a starat se o něj. Napadeným rozhodnutím došlo k porušení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 32 Listiny základních práv a svobod a odporuje smyslu a účelu zákona.
5. Žalobce závěrem své argumentace uvedl, že si uvědomuje své chyby, nicméně po propuštění z vězení chce začít znovu žít řádný život a věnovat se svému synovi, partnerce a svým rodičům, kteří se všichni zdržují v ČR. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2022, sp. zn. 7 Azs 384/2021 pak připomněl nutnost posuzovat vazby cizince k ČR.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce byl v průběhu správního řízení zcela nečinný, o řízení se nezajímal a skutková tvrzení uvedl až v rámci správní žaloby. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 02.05.2017, č. j. 10 As 24/2015-71 správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení. Žaloba je částečně neprojednatelná, neboť bez dalšího formálně odkazuje na různé právní normy, což nelze považovat za žalobní body. Žalobcem uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu považuje žalovaný za nepřiléhavý, neboť se týkal skutkově odlišné situace. Žalobce se snaží bagatelizovat svou trestnou činnost, přestože je 5x odsouzeným speciálním recidivistou. Žalovaný se řádně a podrobně vypořádal s přiměřeností napadeného rozhodnutí, kdy bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

zohledněno, že žalobce je občanem členského státu EU a z toho titulu nepotřebuje mít udělen trvalý pobyt, aby mohl pobývat na území ČR. V podrobnostech ohledně přiměřenosti odkázal žalovaný na stranu 4-8 napadeného rozhodnutí. Zabýval se rovněž veřejným zájmem a nejlepším zájmem nezletilého dítěte. Žalobce se podle zjištění OSPOD o svého syna nezajímal, nepodílel se na jeho výchově a nijak jej nepodporoval. Žalobcovo tvrzení ohledně vazeb na svého syna je účelové. Žalovaný dodal, že v napadeném rozhodnutí je uvedeno, že žalobci bude udělen výjezdní příkaz, na jehož základě musí z ČR vycestovat bez dalšího. Nemusí odcestovat do X. Pro žalobce jakožto občana členského státu EU pak platí volný pohyb osob. Žalovaný rovněž uvedl, že žalobce splňuje dva důvody pro zrušení trvalého pobytu, přičemž ke zrušení trvalého pobytu plně postačuje naplnění jen jednoho z nich. S ohledem na rychlost řízení a procesní ekonomii se pak žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval tím, že žalobce splňuje taktéž třetí důvod zrušení trvalého pobytu podle § 871 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV.

Obsah správního spisu

7. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
8. Dne 14. 11. 2024 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správního řízení o zrušení trvalého pobytu žalobce podle § 871 odst. 1 písm. a) a písm. e) zákona o pobytu cizinců. V průběhu správního řízení vyšlo najevo, že žalobce je od 23. 6. 2023 ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Odolov, přičemž konec trestu je stanoven na 20. 1. 2027, jak plyne ze sdělení Vězeňské služby ČR ze dne 6. 11. 2024. Jako podklady napadeného rozhodnutí si žalovaný vyžádal: trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 31. 8. 2022, sp. zn. 6 T 72/2022, podle kterého žalobce spáchal přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále též „t. z.“); trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 16. 5. 2022, č. j. 50 T 41/2022-37, podle kterého žalobce spáchal přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) t. z.; rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 18. 11. 2020, sp. zn. 3 T 72/2020, podle kterého žalobce spáchal přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 t. z.; rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 30. 6. 2022, č. j. 3 T 52/2022-45, podle kterého žalobce spáchal pokračující přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) t. z.; a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 10. 1. 2024, č. j. 7 T 97/2023-79, podle kterého žalobce spáchal zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. c) t. z. ve spolupachatelství a přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) t. z. Kromě opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob týkajícího se žalobce, ze kterého plyne pět shora uvedených záznamů, je součástí správního spisu rovněž opis z evidence přestupků, podle nějž žalobce spáchal přestupek podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, za který mu byla uložena pokuta ve výši 10 000 Kč. Žalovaný si rovněž vyžádal sdělení OSPOD Městského úřadu Brandýs nad Labem-Stará Boleslav ohledně rodinných poměrů žalobce a jeho nezletilého syna. Ze sdělení OSPOD ze dne 2. 12. 2024 plyne, že žalobce se svým synem sdílel společnou domácnost do jeho 2 let věku. Od té doby probíhal jejich vzájemný kontakt nepravidelně,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

zhruba jednou za měsíc. Žalobce se jako otec celkově jevil nespolehlivě. Od doby, co je ve výkonu trestu, volá žalobce svému nezletilému synovi zhruba jednou za 14 dnů. Dokud byl žalobce na svobodě, projevoval o nezletilého syna zájem nepravidelně, zhruba jednou za 30 dnů. Žalobce nikdy nepřispěl nic na výživu svého nezletilého syna. Na výchově se nepodílel, byl jen občasným účastníkem jeho života. Žalobce byl vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům napadeného rozhodnutí, čehož nevyužil

9. Dne 30. 12. 2024 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, jímž žalobci zrušil povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) a písm. e) zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu, že závažným způsobem narušuje veřejný pořádek a byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že ze shromážděných podkladů zcela jednoznačně vyplývá, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, a to dlouhodobě a opakovaně. Žalobce byl 5x pravomocně odsouzen a 1x řešen pro přestupek. Jedná se o speciálního recidivistu. Za závažné narušování veřejného pořádku považoval žalovaný skutečnost, že žalobce opakovaně, minimálně po dobu 3 měsíců prodával drogu pervitin ve značném rozsahu. Podle žalovaného je zřejmé, že žalobcovo chování má výrazně sestupnou tendenci, naopak jednoznačně stoupá společenská nebezpečnost žalobcova jednání. Žalovaný měl za to, že v žalobcově případě byla splněna podmínka § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Podmínka podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců pak byla splněna tím, že žalobce byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 (sp. zn. 7 T 97/2023) ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze (sp. zn. 44 To 50/2024) odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za spáchání úmyslného trestného činu. Žalovaný měl za to, že napadené rozhodnutí je ve veřejném zájmu, který převážil nad zájmem žalobce na ochranu jeho soukromého a rodinného života. Žalovaný měl za to, že napadené rozhodnutí je z hlediska dopadů do sféry žalobce přiměřené. Žalovaný se zabýval rovněž právy žalobcova nezletilého syna plynoucími z Úmluvy o právech dítěte, jejichž porušení v důsledku napadeného rozhodnutí neshledal. Napadené rozhodnutí pak rovněž neodporuje nejlepšímu zájmu žalobcova nezletilého syna, kterým je vyrůstání v harmonické rodině s oběma rodiči, což však v daném případě není možné. V souladu s § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalovaný vydal žalobci výjezdní příkaz.

V.

Jednání soudu a právní posouzení věci soudem

10. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právní stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Při jednání u Městského soudu v Praze konaného prostřednictvím videokonference dne 3. 4. 2025 žalobce i jeho právní zástupce argumentovali shodně jako v podané žalobě. Žalobce vyjádřil nesouhlas se zprávou OSPOD. Poukázal na lživá tvrzení v této zprávě týkající se jeho vztahu k nezletilému synovi. V této souvislosti uvedl, že společně se synem a jeho matkou žili pět let, o syna se staral. V současné době je s ním v telefonickém kontaktu jednou za 14 dní. Právní zástupce žalobce poukázal na omezené časové možnosti žalobce vyjádřit se

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

k podkladům pro vydání rozhodnutí, když vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí bylo žalobci doručeno v prosinci 2024 v období Vánoc. Na podporu tvrzení žalobce ohledně jeho vztahu k nezletilému synovi a jeho zakotvení v České republice, kde má veškeré rodinné a sociální zázemí navrhl provedení svědeckých výpovědí jeho matky, paní X a matky nezletilého syna, paní Y. Ze všech důvodů uvedených v žalobě navrhli zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

12. Zástupce žalovaného argumentoval shodně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě. Zdůraznil, že žalobci bylo v průběhu správního řízení umožněno vyjádřit své stanovisko, na podporu svých tvrzení navrhnout důkazy a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. V této souvislosti poukázal na to, že oznámení o zahájení řízení, ve kterém byl poučen o svých právech, bylo žalobci doručeno dne 14. 11. 2024 a vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí pak dne 10. 12. 2024. Žalobce však v průběhu řízení zůstal nečinný a skutečnosti, které měl uvést v průběhu správního řízení uplatnil až v podané žalobě. S odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby.
13. Zákonná zástupkyně osoby účastněné na řízení, nezletilého Z, paní Y se k věci nevyjádřila a k jednání se s omluvou nedostavila. Její žádosti o odročení jednání z důvodu jejího nepříznivého zdravotního stavu soud nevyhověl, neboť tvrzená neschopnost dostavit se k jednání soudu nebyla lékařsky podložena a v případě projednávané věci se jedná o věc přednostní, pro jejíž rozhodnutí je zákonem o pobytu cizinců stanovena lhůta 90 dní.
14. Podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění.*
15. Podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.*
16. Podle čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29.4.2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále též jen „pobytová směrnice) *opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.*
17. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

18. Podle čl. 8 Úmluvy *každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*
19. V projednávané věci bylo jednoznačně prokázáno a doloženo, že rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 10. 1. 2024, č. j. 7 T 97/2023-79, který nabyt právní moci dne 6. 3. 2024, byl žalobce uznán vinným ze spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. c) t. z. ve spolupachatelství a přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) t. z. a za oba uvedené trestné činy, jakož i za přečin podle § 337 odst. 1 písm. a) t. z. z odsouzení trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 31. 8. 2022, sp. zn. 6 T 72/2022, který nabyt právní moci dne 15. 12. 2022, byl odsouzen podle § 283 odst. 2 ve spojení s § 43 odst. 2 t. z. k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody ve výměře 30 měsíců, čímž naplnil skutkovou podstatu pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, přičemž tuto skutečnost žalobce v žalobě žádným způsobem nerozporoval.
20. Ve vztahu ke druhé skutkové podstatě zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pak žalobce namítal, že sám nikdy nikomu omamné nebo psychotropní látky nedistribuoval, pouze se na této činnosti podílel, ale nebyl osobou, která prodej návykových látek zajišťovala. Žalovaný přitom právě v tomto jednání, které nesprávně připisoval žalobci, spatřoval, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek.
21. Na základě dokazování provedeného Obvodním soudem pro Prahu 1 v řízení vedeném pod sp. zn. 7 T 97/2023 vzal uvedený soud za spolehlivě prokázané, že žalobce se spolu s G. F. v období od 1. 5. 2022 do 22. 9. 2022 podíleli na distribuci drog, přičemž prodali minimálně 226 g metamfetaminu, a přechovávali omamné a psychotropní látky a prekurzory a další věci potřebné pro výrobu metamfetaminu, ze kterých bylo možné vyrobit až 177,2 g pervitinu. Tím jako spolupachatelé spáchali zločin podle § 283 odst. 1, 2 t. z. Podle § 23 t. z. přitom platí, že *byl-li trestný čin spáchán úmyslným společným jednáním dvou nebo více osob, odpovídá každá z nich, jako by trestný čin spáchala sama (spolupachatelé).* Za zásadní a provedený přímý důkaz byla přitom považována komunikace G. F. s žalobcem skrze aplikaci Signal, kdy z této komunikace je zřejmé, že žalobce G. F. instruoval, jakým způsobem má prodávat drogy různým klientům, ona pak veškerou poptávku následně s žalobcem konzultovala, kdy se spolu dohadovali na dalším postupu v rámci prodeje. Z výše uvedeného je tedy postaveno najisto, že se žalobce velmi aktivním způsobem podílel na distribuci drog ve smyslu § 283 odst. 1, 2 t. z. Hodnocení drogové trestné činnosti žalobce tak bylo ze strany žalovaného učiněno správně. Zbývá tedy posoudit, zda uvedené jednání může závažným způsobem narušovat veřejný pořádek.
22. K výkladu pojmu „veřejný pořádek“, respektive „závažné porušení veřejného pořádku“ v kontextu zákona o pobytu cizinců se ve svém usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151 vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), když uvedl, že *„při výkladu pojmů ‚veřejný pořádek‘, resp. ‚závažné narušení veřejného pořádku‘, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přiblížit i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“ V citovaném usnesení, na které odkázal i žalovaný, se NSS zabýval výkladem zejména ve vztahu k § 119 zákona o pobytu cizinců, soud však neshledal důvod, proč by uvedené závěry nebylo možné vztáhnout i na zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2024 č.j. 4 Azs 153/2024-39).

23. Lze též poukázat na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 240/2023 – 32 ze dne 19. 1. 2024: „Nejvyšší správní soud v tomto ohledu předesílá, že ze znění čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice i z příslušné judikatury SDEU vyplývá, že „[o]patření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby“. Pojem „veřejný pořádek“ předpokládá v každém případě kromě samotného narušení společenského pořádku, které představují všechna porušení práva (včetně trestního odsouzení), existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti (rozsudek SDEU ze dne 28. 10. 1975 ve věci C-36/75 Rutili, bod 28; či rozsudek SDEU ze dne 29. 4. 2004 ve spojených věcech C-482/01 a C-493/01 Orfanopoulos a Oliveri, bod 66). Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku mohou být odůvodněná jen tehdy, jsou-li založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby (rozsudek SDEU ze dne 13. 9. 2016 ve věci C-165/14 Rendón Marín, bod 59). Osobní chování představující skutečné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nebo hostitelského členského státu zásadně znamená, že se u dotyčného jednotlivce může předpokládat, že se bude protiprávně chovat i v budoucnu (rozsudky SDEU ze dne 22. 5. 2012 ve věci C-348/09 P. I., bod 30, či ze dne 13. 7. 2017 ve věci C-193/16 E., bod 23).“
24. Za závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2021, č. j. 10 Azs 355/2020-33 považovat např. jednání cizince, který se v nedávné době dopustil opakované, respektive závažné trestné činnosti. Dále pak Nejvyšší správní soud uvedl, že: „*V daném případě z výčtu skutků, [...] kterých se stěžovatel dopustil v rozmezí let 2009 až 2015 (přičemž se jednalo opakovaně o trestné činy, přečiny i přestupky) je nesporné, že stěžovatel je osobou opakovaně porušující právní řád ČR, a to i závažným způsobem, společensky nebezpečným. Stěžovatel řídil motorové vozidlo pod vlivem drog, a to opakovaně, i přes zákaz řízení motorových vozidel, který mu byl za totéž trestné jednání uložen. Nerespektoval odsuzující rozsudky, zákazy, neplnil ani peněžité tresty. [...] Jeho protiprávní, a v mnohých případech dokonce trestná činnost se opakovala dlouhodobě (v letech 2009 až 2014) i přes ukládání trestů.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2016, č. j. 6 Azs 191/2016-45).
25. Rovněž v projednávaném případě žalobce řídil pod vlivem drog (metamfetaminu), přičemž byl ve stavu, který vylučoval způsobilost k bezpečnému řízení a ovládání motorového vozidla v silničním provozu. Následně nerespektoval uložený trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel a za toto jednání byl taktéž 4x pravomocně odsouzen. V neposlední řadě byl odsouzen v souvislosti s distribucí drog a má záznam i v evidenci přestupků.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

26. Vyjde-li zdejší soud ze shora uvedeného judikatorního závěru, podle nějž je naplnění pojmu závažného narušení veřejného pořádku podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců posuzováno obdobně jako v případě § 119 odst. 2 písm. b) téhož zákona, pak musí konstatovat, že v projednávaném případě opakovaná protiprávní činnost žalobce, popsána shora, dosahuje v souhrnu takové intenzity a množství se jedná jednoznačně o závažné narušení veřejného pořádku. Žalobcovo jednání spočívající v opakované a dlouhodobé trestné činnosti a nerespektování uložených trestů je protiprávním jednáním vskutku závažným a aktuálním. Ve věci vedené pod sp. zn. 6 Azs 191/2016 bylo obdobné jednání Nejvyšším správním soudem shledáno jako závažným způsobem narušující veřejný pořádek podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Na základě posouzení celkové situace žalobce a jeho kriminální historie lze bez pochybností dospět k závěru, že v případě žalobce došlo k naplnění uvedené skutkové podstaty pro zrušení povolení k trvalému pobytu. Z žalobcova jednání pak rozhodně neplyne snaha po nápravě a lze mít proto důvodně za to, že zde existuje nebezpečí jeho protiprávního jednání i do budoucna.
27. Žalovaný se ve smyslu čl. 27 pobytové směrnice zabýval řádně otázkou, zda osobní chování žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, nevyšel přitom paušálně pouze ze skutečnosti, že žalobce se dopustil trestné činnosti. Vzal však v úvahu i další aspekty jednání žalobce ve smyslu shora uvedené judikatury včetně jeho celkové životní situace a tendence žalobce k opakování trestné činnosti.
28. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že výkladem neurčitého právního pojmu „závažného narušení veřejného pořádku“ se žalovaný zabýval, přičemž soud nemá žádných výhrad proti způsobu, jakým žalovaný posoudil druh a závažnost žalobcova protiprávního jednání. Této otázce žalovaný věnoval značnou pozornost a vypořádal se s ní důkladně zejména na straně 3 napadeného rozhodnutí, a poté v souvislosti s posouzením střetu veřejného zájmu se zájmy žalobce na straně 8-11 napadeného rozhodnutí. Soud v této souvislosti nemá žalovanému co vytknout. Nelze se ztotožnit se žalobním tvrzením, že žalovaný spatřoval závažné narušení veřejného pořádku toliko na základě žalobcovy drogové trestné činnosti, nýbrž bral v potaz jeho trestnou a jinou protiprávní činnost v souhrnu, jakož i její repetitivní charakter a riziko pokračování v budoucnu. Soud se proto ztotožňuje s názorem žalovaného, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, což je důvodem naplňujícím podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
29. K námitkám ohledně nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života soud uvádí následující.
30. Dle rozsudku NSS ze dne 6. 8. 2013, č.j. 8 As 68/2012 – 39: „[z]e samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.“
31. V rozsudku ze dne 24. 9. 2021 č.j. 10 Azs 266/2021-102 ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu NSS uvedl: „Přiměřenost zásahu do života cizince je vždy nutně odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince (srov. rozsudky ze dne 12. 1. 2017, čj. 10 Azs 312/2016-59, bod 31 a ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016-30, bod 22). Stěžovatel v ČR pobývá již od roku 2002, má zde nemocnou manželku, kterou vozí k lékaři do Německa, dále zde má zletilou dceru, která dle

jeho tvrzení zamýšlí v ČR studovat, a také nezletilou dceru, o které tvrdí, že s ním žije ve společné domácnosti. NSS si je vědom složité situace, v níž se stěžovatelova rodina nachází poté, co správní orgány zrušily jeho povolení k trvalému pobytu. Avšak jejich obtíže nepřeváží nad naléhavou potřebou chránit před stěžovatelem zdejší veřejný pořádek (body [22] a [23] shora). NSS sdílí názor krajského soudu, že stěžovatelova manželka, stejně jako jeho dvě dcery, se v ČR obejdou bez jeho trvalé přítomnosti. Stěžovatel nijak nevyvrací závěr krajského soudu, že jeho manželka nevyžadovala soustavnou péči po prodělání chirurgických zákroků v letech 2013, 2018 a 2021. Netvrdil, že by byla odkázána výlučně na jeho péči a nemohla se vrátit do plnohodnotného života. Snad jen na jednom místě na s. 11 kasační stížnosti uvádí, že manželka není schopna se o sebe sama postarat, aniž toto tvrzení nějak rozvíjí.“

32. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval osobní situací žalobce a posoudil přiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Žalobci byl trvalý pobyt udělen dne 9. 2. 2016, přičemž za tu dobu byl žalobce 5x pravomocně odsouzen a nyní je ve výkonu trestu odnětí svobody. Žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 6. 2015, č. j. 7 A 324/2011-48, podle nějž dobu výkonu trestu odnětí svobody nelze považovat za skutečnost, ke které by měl správní orgán přihlížet ve prospěch cizince. Výkonem trestu odnětí svobody si cizinec nevytváří vazby k zemi pobytu ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy takové vazby, které zákonodárce považuje za ochrany hodné, resp. vylučující zásah státu do poměrů cizince. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí citoval usnesení Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1528/17, podle nějž *„zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu není srovnatelně přísným zásahem do rodinného a soukromého života stěžovatele jako vyhoštění na dobu neurčitou. Stěžovatel tedy může znovu usilovat o získání jiného pobytového oprávnění na území České republiky, byť nelze vyloučit, že může být příslušnými orgány přihlédnuto k jeho trestní historii. Rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu navíc není stěžovateli odeprán výkon rodičovských práv.“* Žalobce se navíc navzdory napadenému rozhodnutí může pohybovat a pobývat v ČR, jak bude vysvětleno níže. Ani žalobcovo podnikání spočívající ve výrobě, obchodu a službách neuvedených v přílohách 1-3 živnostenského zákona není podle žalovaného natolik specifické, aby se mu žalobce nemohl věnovat i mimo ČR. Proto napadené rozhodnutí nezasáhne nepřiměřeně ani do ekonomické roviny žalobcova života.
33. Soud připomíná, že k problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 4. 2. 2020, č. j. 1 Azs 500/2020-24, v němž se uvádí, že *„při posuzování přiměřenosti dopadu není nutné výslovně hodnotit všechna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale výslovně zohlednit pouze důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (rozsudek ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019–37, či ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018–36).“* Upozornit je pak nutno zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34, ze kterého plyne i pro nyní posuzovaný případ přílehlavý závěr, že *„obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu jejich tvrzení (§ 50 odst. 2 a § 52 v návaznosti na § 3 správního řádu). Přestože bylo správní řízení o zrušení platnosti povolení k pobytu dle § 87l zákona o pobytu cizinců zahájeno z moci úřední, nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, tedy rovněž nepřiměřenost*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

tvrzeného zásahu do jejího soukromého a rodinného života, pokud sama žalobkyně takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na samotné žalobkyni, aby přesvědčivým způsobem tvrdila, resp. nabídla důkazy o tom, že v jejím případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011–60). (...) Za situace, kdy správní orgány z jim dostupných podkladů bezpečně zjistily osobní a rodinnou situaci žalobkyně a žalobkyně ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic nenamítala, nebylo povinností správních orgánů vyzývat žalobkyni k dalšímu, konkrétnějšímu sdělení stran těchto skutečností.“

34. Žalovaný zohlednil povahu a závažnost žalobcova protiprávního jednání, délku jeho pobytu na území ČR, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry a společenské a kulturní vazby. Žalobce v průběhu správního řízení neposkytl žalovanému žádné informace, byl v řízení naprosto nečinný a o jeho průběh se nezajímal.
35. Jako klíčovou okolnost při posuzování přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce však soud považuje garanci volného pohybu a pobytu občanů EU v rámci členských států EU. Podle článku 21 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie *má každý občan Unie právo svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států s výhradou omezení a podmínek stanovených ve Smlouvách a v opatřeních přijatých k jejich provedení.* Podmínky tohoto pohybu jsou pak stanoveny ve Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. V důsledku napadeného rozhodnutí bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu podle zákona o pobytu cizinců. Nebylo mu uděleno správní vyhoštění, ani mu v trestním řízení nebyl uložen trest vyhoštění. Nebylo vůči němu přijato žádné opatření spojené se zákazem vstupu na území ČR, a proto se v důsledku napadeného rozhodnutí jeho situace fakticky nezmění. Soud proto shodně s žalovaným konstatuje, že napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Námitka není důvodná.
36. Ze stejných důvodů pak napadeným rozhodnutím nebude ohrožen nejlepší zájem žalobcova nezletilého syna plynoucí z článku 3 Úmluvy o právech dítěte, který podle zmíněného článku musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Žalovaný se tímto zájmem žalobcova nezletilého syna v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval dostatečně a přezkoumatelně. Ze sdělení OSPOD, které je součástí správního spisu a jehož závěry žalobce v průběhu správního řízení nikterak nezpochybnil, plyne, že žalobce se svým synem sdílel společnou domácnost do jeho 2 let věku. Od té doby probíhal jejich vzájemný kontakt nepravidelně, zhruba jednou za měsíc. Žalobce se jako otec celkově jevil nespolehlivě. Od doby, co je ve výkonu trestu, volá žalobce svému nezletilému synovi zhruba jednou za 14 dnů. Dokud byl žalobce na svobodě, projevoval o nezletilého syna zájem nepravidelně, zhruba jednou za 30 dnů. Žalobce nikdy nepřispěl nic na výživu svého nezletilého syna. Na výchově se nepodílel, byl jen občasným účastníkem jeho života. Na základě uvedeného lze i za předpokladu, že by žalobci byl po určitou dobu zakázán vstup na území členských států EU, dospět k závěru, že vztah žalobce a jeho syna by tím neutrpěl, resp. nic by se na něm nezměnilo. V telefonickém kontaktu by žalobce se svým nezletilým synem mohli zůstat i přesto, že by žalobce pobýval v jiném státě. To však není situace projednávané věci, neboť žalobci vstup na území členských států EU zakázán nebyl. Pokud by tedy v nejlepším zájmu žalobcova nezletilého syna bylo zachování kontaktu se svým otcem, napadené rozhodnutí tomu nijak nebrání. Ani této žalobní námitce

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

soud nemohl přisvědčit. Ze stejného důvodu je lichá rovněž žalobcova námitka spočívající v tvrzení, že se žalobce se svým nezletilým synem nestýká proto, že je ve výkonu trestu odnětí svobody a že není možné trestat žalobce dvakrát, tedy klást mu k tíži, že se v důsledku trestné činnosti, za kterou byl odsouzen, nemůže stýkat se svým nezletilým synem a starat se o něj. K žádnému dvojímu trestání v uvedeném případě nedochází. V možnosti kontaktu se svým nezletilým synem není žalobci napadeným rozhodnutím kladena žádná překážka.

37. Právo cizinců pobývat na území ČR nespadá do kategorie základních lidských práv. Je přitom projevem suverenity každého státu, aby rozhodoval o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na svém území. Cizinci, kteří porušují právní normy hostitelského státu nebo neplní své povinnosti, případně se jim účelově vyhýbají, nemohou požívat výhod, které plynou z povolení k trvalému pobytu (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 2. 2019, č. j. 34 A 52/2018-71).
38. Na podporu svých tvrzení ohledně zakotvení v České republice a vztahu k nezletilému synovi navrhl žalobce doplnění dokazování výsledkem svědků, své matky, paní X a matky nezletilého syna, paní Y.
39. Soud k doplnění dokazování navrženými důkazy nepřistoupil, neboť jejich provedení považoval za nadbytečné. Soud má za to, že skutkový stav zjištěný správním orgánem poskytoval dostatečně spolehlivý podklad pro rozhodnutí. Skutková zjištění, která správní orgán učinil dle názoru soudu nevykazují žádné zjevné nesprávnosti a žalobce je ve správním řízení jakkoliv nezpochybnil. Ke svým osobním a rodinným poměrům žalobce v průběhu správního řízení neuvedl ničeho a nevyjádřil se ani ke zprávě OSPOD hodnotící vztah žalobce k jeho nezletilému synovi. Při hodnocení osobních a rodinných vazeb a míry integrace do české společnosti vycházel žalovaný z podkladů, se kterými měl žalobce možnost se seznámit, vyjádřit se k nim a navrhnout další důkazy. Se svými právy byl žalobce seznámen již v rámci oznámení o zahájení správního řízení ve věci zrušení trvalého pobytu, které mu bylo doručeno 14. 11. 2024. Vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí pak bylo žalobci doručeno dne 10. 12. 2024. Žalobce však v tomto směru zůstal nečinný. Ani v podané žalobě se žalobce ke zprávě OSPOD nevyjádřil. Teprve ve vyjádření ze dne 2. 3. 2025 vyjádřil nesouhlas s uvedenou zprávou, avšak bez bližší konkretizace důvodu nesouhlasu. Při jednání soudu pak žalobce pouze uvedl, že předmětná zpráva je lživá, neboť s nezletilým a jeho matkou žili společně pět let a o syna se staral. Žádná další tvrzení která by byla s to závěry vyplývající z uvedené zprávy vyvrátit neuvedl. Matce nezletilého syna žalobce byla v průběhu soudního řízení, kde vystupovala jako zákonná zástupkyně nezletilého syna, coby osoby zúčastněné na řízení, dána možnost se k věci vyjádřit, a to v rámci ústního jednání či písemně. Ani jedné z uvedených možností však nevyužila.
40. Žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2022, č.j. 7 Azs 384/2021 není na danou věc přílehlavý. V tomto řízení se jednalo o zrušení trvalého pobytu dle ustanovení § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu, že žalobce jako rodinný příslušník občana EU, který sám občanem EU nebyl, dva a více let nepobýval v ČR.
41. Soud neshledal žalobní námitky důvodnými a konstatuje, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve spise. Žalovaný dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem uvedl, na základě jakých skutečností a úvah dospěl k závěru, že rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. V daném případě soud uzavírá, že se ztotožnil se závěrem žalovaného o tom, že zjevně došlo

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

k naplnění zákonných podmínek pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) a písm. e) zákona o pobytu cizinců. Namítané porušení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 32 Listiny základních práv a svobod soud neshledal.

VI.

Závěr a náklady řízení

42. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
43. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. dubna 2025

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.